Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
Я не сплю, я не кваплюся, я підожду.
Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
На світанні-дзеленчанні за тобою піду.

І нехай царство розвіялося в дим,
доторком одним,
залишився я ні з чим, але не сплячим.
Невже я утомився, ні, я вічно на ногах,
та темно у домах,
а старі провулки вимерли неначе.

Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
Я не сплю, я не кваплюся, я підожду.
Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
На світанні-дзеленчанні за тобою піду.

Візьми мене у мандри в магічному човні,
вже й очі вдалині, вже й пальці на струні,
вже й ноги ледве ждуть, щоб вирушити в путь я
не баритимусь.
Ходім куди завгодно, я розчинюся в нім,
у танці у своїм, із ритмом із твоїм –
о, я йому коритимусь!

Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
Я не сплю, я не кваплюся, я підожду.
Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
На світанні-дзеленчанні за тобою піду.

Хай почуєш ти кружляння і гойдання й вічний сміх —
це розвага на весь вік, це утеча нас усіх,
але крім небес немає огорожі.
І як почуєш вихори вертких стрибучих рим,

що ціляють в тамбурин, це лиш клоун, Бог із ним,
він за привидом старим все женеться і ніяк
догнать не може.

Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
Я не сплю, я не кваплюся, я підожду.
Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
На світанні-дзеленчанні за тобою піду.

Дай почезнути у нетрях димових кілець ума,
під руїнами всіма, вдалині од зимних мрев,
переляканих дерев, на вітристі береги,
де не з'явиться туги недремна варта.
Танцювать з алмазним небом у розкрилених руках,
силуетом на морях, із майданами піску,
власну пам'ять і судьбу заховавши в глибину,
дай забути про сьогодні аж до завтра.

Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
Я не сплю, я не кваплюся, я підожду.
Гей, Містер Тамбурин, чувак, заграй мені!
На світанні-дзеленчанні за тобою піду.

Сон Боба Дилана
На захід потяг швидко мчав,
Я ліг і трохи задрімав,
І приснивсь мені сон, повний згадок ясних —
Про мене і друзів найперших моїх.

Вдивляюсь майже зі слізьми
В кімнату, де сиділи ми,
Де ми перейшли стільки всяких штормів,
Сміючись і співаючи до ранкових гудків.

Довкола пічки ночі й дні,
Були розмови і пісні,
Ми нічого не мали, нам хватало цілком,
Жартували й співали про світ за вікном.

Серця простягнуті навстріть —
Ми не збиралися старіть,
Ми гадали, що так тільки жити і варт,
Наші шанси були десь один на мільярд.

Як чути холод і тепло,
Так чули ми добро і зло,
І ніхто з нас подумати навіть не міг —
Наша путь розлетиться на сотні доріг.

Багато днів перегуло,
Багато всякого було,
І багато доріг кожен з друзів пройшов,
І ми більше ніколи не бачились знов.

Я жду, я жду, я жду дарма —
В кімнаті б стрітися з усіма.
Десять тисяч зелених віддав би умить —
Тільки б наше життя ми могли воскресить.
Переклад Миколи Байдюка